

בש"פ 2587/17 - מדינת ישראל נגד יוגב בן אבו

בבית המשפט העליון

בש"פ 2587/17

כבוד השופט מ' מזוז
מדינת ישראל

לפני:
העוררת:

נ ג ד

יוגב בן אבו

המשיב:

ערר על החלטותיו של בית המשפט המחוזי בנצרת
בתיק מ"ת 46788-11-16 שניתנו ביום 16.3.2017 ו-
21.3.2017 על ידי כב' השופטת תמר נסים שי

כ"ח באדר התשע"ז (26.3.2017)

תאריך הישיבה:

עו"ד איתמר גלבפיש
עו"ד יובל זמר; עו"ד שמעון ליבשיץ

בשם העוררת:
בשם המשיב:

החלטה

1. ערר המדינה על החלטת בית המשפט המחוזי בנצרת (השופטת ת' נסים שי) מיום 21.3.2017 אשר הורה על מעצר המשיב בפיקוח אלקטרוני בפיקוחם של ארבעה משמורים חלף מעצרו עד תום ההליכים מאחורי סורג ובריח.

2. נגד המשיב, בן 36, הוגש כתב אישום המייחס לו 2 עבירות של אינוס בנסיבות מחמירות, עבירה של מעשה סדום, עבירה של ניסיון למעשה סדום, וכן עבירות של כליאת שווא, תקיפה הגורמת חבלה של ממש והדחה בחקירה.

על פי המתואר בכתב האישום, המשיב הכיר את המתלוננת, אזרחית זרה הנמצאת בישראל תחת אשרת עבודה ומטפלת בקשיש, כשבוניים לפני האירועים מושאי כתב האישום. בין השניים נרקמה מערכת יחסים במסגרתה נפגשו מספר פעמים וקיימו קשר טלפוני. לאחר כשבוניים חשד המשיב כי המתלוננת נפגשת עם גברים נוספים. בשל כך ארב המשיב למתלוננת בסמוך לדירתה וכשפגש בה צעק עליה וקילל אותה עד שנמלטה לדירה. למחרת התקשר, התנצל ושכנע אותה להיפגש בבית קפה. המתלוננת הסכימה והמשיב, אשר הסיעה, לקח אותה לביתו. בביתו הוביל את המתלוננת לחדר בקומה השנייה ונעל אותה. שם החל להכות את המתלוננת מכות נמרצות, לקלל אותה ולירוק עליה, תוך כדי שהוא שותה שתיה חריפה. בהמשך נטל המשיב את הטלפון הנייד של המתלוננת, הכריח אותה לפתוח אותו כדי להתחקות אחר תכתובות ומידע של המתלוננת בטלפון הנייד. במקביל הרביץ למתלוננת וקילל אותה.

סמוך לשעה 00:30 בלילה החליט המשיב לצאת עם המתלוננת לפאב באזור, והשניים יצאו לפאב חרף התנגדותה. כשחזרו לקח המשיב את המתלוננת חזרה לביתו, חרף התנגדותה החוזרת ונשנית, שם אנס אותה בכוח מספר פעמים ובדרכים שונות. בבוקר למחרת החזיר המשיב את המתלוננת לדירתה והפציר בה שלא תפנה למשטרה.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המדינה בקשה לעצור את המשיב עד לתום ההליכים נגדו. בהחלטה מיום 19.1.2017 קבע בית המשפט כי קיימות ראיות לכאורה למכביר וכן עילת מעצר. עם זאת, הורה בית המשפט לשירות המבחן לערוך תסקיר בעניינו של המשיב. לאחר שדחה חלופה אחת שהציע המשיב, בחן שירות המבחן - בהוראת בית המשפט - חלופה נוספת שהציע המשיב, מעצר בית בפיקוח אלקטרוני בביתו של חבר המשפחה בפיקוח מספר מפקחים. שירות המבחן מצא חלופה זו כמתאימה. לאחר דיון שהתקיים בפניו ביום 8.3.2017, ניתנה החלטת בית המשפט מיום 16.3.2017 בגדרה הורה בית המשפט כי המשיב ישהה במעצר בפיקוח אלקטרוני בביתו של חבר המשפחה, בפיקוחו ובפיקוח 3 מפקחים נוספים (אחותו, גיסו ואביו); וכן בתנאי של הפקדת סך של 20,000 ₪ להבטחת קיום תנאי המעצר; חתימה על ערבות צד ג' בסך 20,000 ₪; ועיכוב יציאה מהארץ והפקדת דרכון בבית המשפט. לבקשת המדינה הורה בית המשפט על עיכוב ביצוע החלטתו למשך 48 שעות כדי לאפשר לה לשקול הגשת ערר על ההחלטה.

4. אותו יום לאחר הדיון, שלח המפקח העיקרי שנקבע על ידי בית המשפט (הגיס) פניה לבית המשפט לביטול היותו ערב. בבקשה ציין כי בהיותו סוהר בשב"ס אין הוא יכול, לפי הוראות שב"ס, לשמש מפקח. בעקבות הודעה זו הגישה המדינה בקשה דחופה לעיון חוזר.

5. בית המשפט קיים דיון בבקשה לעיון חוזר, במסגרתו בחן מפקח אחר שהוצע על ידי המשיב. בית המשפט השתכנע כי המפקח החדש מבין היטב את המשימה המוטלת עליו והוא יכול להוות גורם בעל סמכות. לפיכך הורה בית המשפט על קיום החלטתו מיום 16.3.2017 בשינוי המפקח כאמור. מכאן הערר.

6. לטענת המדינה שגה בית משפט קמא עת נעתר לבקשת המשיב לעצור בפיקוח אלקטרוני. בבקשה נטען כי מעשיו של המשיב מעידים על המסוכנות הגבוהה הנשקפת ממנו ועל החשש הברור לשיבוש הליכי משפט. כן נטען כי גם עברו הפלילי הכולל שלוש הרשעות בעבירות אלימות ואיומים כלפי בת זוג, חלקן תוך הפרת תנאי שחרור, מלמד על מסוכנות זו ועל כך שאין ליתן במשיב את האמון הנדרש לשם מעצרו בפיקוח אלקטרוני. בנוסף נטען כי בית המשפט לא בחן את ההשלכות של החלטתו על שלומה הנפשי והפיזי של המתלוננת. הודגש כי המשיב נהג כלפיה באובססיביות ובאימפולסיביות שלוחת רסן.

7. בדיון לפני הפנה בא כוח המדינה לנימוקי הערר כאמור תוך שהודגש כי טענות המדינה אינן מכוונות נגד התאמת המפקחים או מקום המעצר בפיקוח אלקטרוני אלא נגד התאמתו של המשיב עצמו לחלופת מעצר. זאת, נוכח השילוב של חומרת המעשים המיוחסים לו; האלימות, האובססיביות כלפי המתלוננת ועיוותי החשיבה העולים מהתנהגותו; בצירוף עברו הפלילי, הכולל גם אלימות כלפי בת זוגו (הקודמת). לטענת המדינה, מדובר באדם שאין לו גבולות ואין לו מורא מפני החוק, ולענין זה נטען כי הן שירות המבחן והן בית משפט קמא לא נימקו מדוע ניתן לתת אמון במשיב, כנדרש לשם חלופת מעצר. לבסוף נטען כי המתלוננת פוחדת מאוד מהמשיב, וכי פיקוח אלקטרוני לא יכול לשלול פגיעה במתלוננת על ידי המשיב, ותמוה כי שירות המבחן לא מצא לנכון לשוחח עם המתלוננת לצורך הכנת תסקיר המעצר.

מנגד, בא כוח המשיב טען כי החלטת בית משפט קמא ניתנה בהסתמך על תסקיר שירות המבחן, לאחר שבית המשפט שמע את טענות הצדדים ואת המפקחים שהוצעו. נטען כי בית המשפט ושירות המבחן נימקו את עמדתם, וכי מידת התערבותו של בית משפט זה בשיקול דעת בית משפט קמא לגבי התאמת חלופת מעצר היא מצומצמת. כן נטען כי בית המשפט לא התעלם גם מעברו הפלילי של המשיב ולא מצא כי יש בו כדי לשלול חלופת מעצר. לפיכך ביקש לדחות את הערר.

דיון והכרעה

8. לאחר עיון ובחינה הגעתי למסקנה כי ערר המדינה בדיון יסודו.

9. כפי שנפסק עוד מקדמת דנא, תנאי לחלופת מעצר, הנו האמון שרוחש בית-המשפט לנאשם כי יקיים את תנאי החלופה, שכן בלעדי אמון כזה אין בחלופת מעצר, לרבות מעצר בפיקוח אלקטרוני כדי לאיין את האינטרסים הציבוריים אותם נועד המעצר להבטיח, לפי הענין, לרבות המסוכנות הנשקפת מהנאשם, חשש להימלטות או לשיבוש הליכים.

"חלופת מעצר, לרבות מעצר בית, מתבססת על אמון שבית-המשפט רוחש לנאשם. שהרי, אין חלופת מעצר אלא אם יש עילת מעצר, ואין עילת מעצר אלא אם יש יסוד סביר לחשש בדבר מסוכנות הנאשם... אם, אף-על-פי-כן, בית-המשפט מסתפק בחלופת מעצר, אין זאת אלא משום שהוא סומך על הנאשם שלא ינצל את השחרור מן המעצר כדי לעבור עבירה, להתחמק מן הדין או לשבש את הליכי המשפט. התנאים המגבילים של חלופת המעצר, יהיה זה מעצר בית ותהיה זו ערבות כספית, לעולם אינם מסלקים את החשש במידה מספקת, אלא אם הם מתאספים לאמון שהנאשם יקיים את תנאי השחרור, המפורשים והמשתמעם. אם נשטט האמון, מתמוטטת גם החלופה" (בש"פ 507/00 מזרחי נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(1) 385, 391 (2000). וראו גם: בש"פ 2517/09 אורמן נ' מדינת ישראל (13.4.2009); בש"פ 6119/10 נאסר נ' מדינת ישראל (30.8.2010); בש"פ 7873/12 פלוני נ' מדינת ישראל (20.11.2012); ובש"פ 7269/16 מדינת ישראל נ' פלוני (27.10.2016)).

האפשרות לתת אמון בנאשם נבחנת על רקע מכלול של נתונים ושיקולים, לרבות חומרת העבירות והסיכון הנלמד מכך מצד הנאשם כלפי הציבור או המתלוננים; עברו הפלילי של הנאשם בכלל, ובעבירות המעלות חשש לסיכון שלום הציבור או חשש להימלטות או חשש לשיבוש הליכים בפרט; הפרת אמון מצדו של הנאשם בעבר או עמידתו בעבר בתנאים שהוטלו עליו ועוד כיוצא באלה שיקולים.

10. בענייננו דומה כי כלל השיקולים השוללים מתן אמון בנאשם מתקיימים בעניינו של המשיב. העבירות בהן מואשם המשיב הן חמורות ביותר ומעידות על מסוכנות גבוהה; המשיב מואשם בתיק הנדון גם בהדחה בחקירה; לעותר עבר פלילי משמעותי בעבירות אלימות ועבירות נוספות, כולל שלוש הרשעות בעבירות אלימות כלפי בת זוג (קודמת), כולל הרשעה באלימות כלפי בת זוג תוך הפרת תנאי מגביל שהוטל עליו בתיק קודם לאיסור יצירת קשר עם המתלוננת.

11. בצדק טען בא כוח המדינה כי החלטת בית משפט קמא, כמו גם תסקיר שירות המבחן, אינם כוללים למעשה הנמקה, מדוע בנסיבות הנ"ל ניתן לתת אמון במשיב, והכיצד יש במעצר הבית בפיקוח אלקטרוני כדי לאיין את מסוכנותו של המשיב בכלל וכלפי המתלוננת - שהביעה את פחדה הרב ממנו - בפרט. בכל הכבוד, קשה ליישב את המלצת שירות המבחן ואת החלטת בית משפט קמא עם עובדות המקרה ונסיבותיו של המשיב.

12. סוף דבר: הערר מתקבל. החלטתו של בית משפט קמא מתבטלת. המשיב יוותר במעצר מאחורי סורג ובריח עד לתום ההליכים נגדו.

ניתנה היום, כ"ט באדר התשע"ז (27.3.2017).

ש ו פ ט